

Helene Bendorff Kristensens dimissionstale

Taler

Helene Bendorff Kristensen
Rektor på Grenaa Gymnasium

Dato

26. juni 2026

Sted

Festsalen, Grenaa Gymnasium

1 Kære GG'ere – kære studenter 2026 – himlens blå og hjertets røde,

Hjerteligt tillykke.

5 Der findes dage, hvor man næsten kan mærke tiden.

I dag er sådan en dag. For tiden har det med at snyde os.

Da I begyndte her, syntes tre år at være meget lang tid.

10

Tre år med afleveringer.

Tre år med eksamener.

15 Tre år med lærere, der lovede jer, at ”det kommer I til eksamen i”.

Tre år med Lectio-beskeder – også nogen som aldrig blev læst.

20

Og nu sidder I her. “Hvor er tiden, der tager os? Stjæler ungdommen fra os.”(Inside the Whale)

Sandheden er, at vi sjældent opdager, mens vi er midt i det, at livet er ved at blive til minder.

25 Måske er det derfor, mange af os indimellem spørger:

Hvor blev tiden af?

Den tid, som føltes uendelig.

30

Og som alligevel forsvandt.

Men måske er det i virkeligheden det forkerte spørgsmål. Måske skal vi ikke
35 spørge, hvor tiden blev af. Måske skal vi spørge, hvad vi fyldte den med.

Og når jeg ser ud over jer i dag, så er svaret heldigvis ret enkelt:

Mennesker.

40

Venskaber.

Fællesskab.

45

Grin.

Samtaler.

Diskussioner.

50

Forelskelser.

Skuffelser.

55

Mod.

Udvikling.

Alt det, der ikke kan måles i karaktergennemsnit. Alt det, der i virkeligheden er
60 det vigtigste.

Og inden vi når længere, er der noget andet, jeg gerne vil sige.

For de sidste uger har været præget af eksamener og eksamener kan være
65 mærkelige.

For nogle føles de som en mulighed, for andre føles de som en kamp.

70 Nogle af jer er gået ind til eksamenerne med ro i maven og andre har mødt dem
med søvnløse nætter, nervøsitet og tvivl. Nogle har opnået præcis de resultater,
de håbede på. Nogle har overrasket sig selv positivt. Nogle har præsteret bedre,
end deres årskarakterer havde forudsagt og nogle har opdaget, at
75 eksamensformen måske ikke er det sted, hvor deres styrker kommer tydeligst til
udtryk.

Sådan er livet også.

For mennesker er mere end karakterer, mere end gennemsnit, mere end et tal på
80 et eksamensbevis. Jeg ved, at nogle af jer har kæmpet helt frem til sidste
eksamensdag og at nogle af jer har båret rundt på en frygt for ikke at slå til.
For ikke at være gode nok.

For ikke at kunne klare det.

85

Og alligevel sidder I her.

Det synes jeg fortjener respekt.

90 For karakterer fortæller noget.

Men de fortæller ikke alt.

De fortæller ikke, hvor mange gange et menneske rejste sig igen.

95

De fortæller ikke, hvor meget mod der skulle til.

De fortæller ikke, hvor hårdt nogen har kæmpet for at nå hertil.

100 Det skal I huske og ikke bare i dag, men også de dage i fremtiden, hvor livet
bliver svært.

Som rektor har jeg haft fornøjelsen af at følge jer gennem to-tre år, og jeg kan
love jer én ting:

105

Jeg kan mærke jer:

110 I fællesskabet, i alle de gode og skøre idéer, og i jeres lyst til at stille spørgsmål og prøve nye ting.

For når I om nogle år ser tilbage på jeres gymnasietid, er det ikke nødvendigvis matematikaflevering nummer 17 eller fortolkningen af et digt, I vil huske.

115 I vil huske mennesker.

Dem, der sad ved siden af jer.

Dem, der fik jer til at grine.

120

Dem, der lyttede, når livet gjorde ondt.

Dem, der blev en del af jeres historie.

125 Det er derfor, fællesskabet betyder så meget.

I en nytårstale sidste år talte medlemmerne af Aphaca om noget, jeg synes rammer præcist ned i jeres tid.

130 De talte om, at verden kan føles ensom og at tempoet hele tiden stiger, at det er let at føle sig hægtet af.

Men de talte også om nødvendigheden af fællesskab. Om at have mennesker at læne sig op ad, spejle sig i og drømme sammen med. Og måske er det netop
135 noget af det vigtigste, I har lært her.

At ingen af os bliver til alene.

At vi har brug for hinanden.

140

At vi faktisk også har brug for hinandens problemer.

For det er ofte i vores tvivl, usikkerhed og sårbarhed, at vi opdager, at vi ikke er alene.

145

Og når jeg tænker på årgang 2026, så tænker jeg faktisk på en årgang, der har

været god til netop at række ud og bygge forbindelser og fællesskab

150 Jeg tænker på Nanna og Laura, som utrætteligt har arbejdet med sociale medier og fælles morgensamlinger, og som aldrig har været bange for at skabe forbindelser på tværs af klasser, årgange og uddannelser.

Jeg tænker på elevrådet og udvalgsmedlemmer, som har skabt fællesskaber
155 gennem både kanoture, fester og fredagsbarer – og som har mindet os om, at et gymnasium ikke kun er undervisning, men også relationer, oplevelser og glæden ved at være sammen.

Jeg tænker på alle jer, der har været med i årets teaterkoncert – i bandet, I koret
160 med lys og lyd, med planlægning, med madlavning og med alt det arbejde, som publikum sjældent ser, men som gør hele forskellen.

Jeg tænker på Thomas (Tommy) og de andre musikere, som har vist, at der både er plads til metal, rock, store ambitioner og kreative fællesskaber på Grenaa
165 Gymnasium. Og på The Wise Men, som har vist, hvor stærkt noget kan blive, når STX- og HF-elever skaber musik sammen.

Jeg tænker på de mange elever, der også går på Kulturskolen, som igen og igen har stillet sig frem på scenen og givet noget af sig selv til andre – ikke mindst den
170 2. juni, hvor I spillede for Kongen og Dronningen, selvom eksamenerne ventede dagen efter.

Og jeg tænker på Birk, Emil, Laura og Sebastian, som mødte op med studenterhuerne i hånden d. 2.juni og spurgte Kong Frederik, om han ville
175 skrive i dem.

De fik et nej. Men de spurgte. Nogle gange er det faktisk vigtigere. For mod handler ikke altid om resultatet. Mod handler om at turde.

180 At række hånden op. At stille spørgsmålet. At tage chancen. At risikere et nej.

Det er sådan mennesker udvikler sig.

I januar havde vi besøg af Chris MacDonald på GG
185

Hans budskab var enkelt: Wake up. Show up. Open up.

Vågn op til verden. Mød op i den. Åbn op over for mennesker omkring jer.

190

Det lyder enkelt, men det er faktisk en livsfilosofi.

For meget af livet handler netop om at møde op, også de dage, hvor man ikke føler sig klar, også de steder, hvor man ikke kender nogen, også i de fællesskaber, hvor man er usikker på, om man passer ind.

195

For det er ofte dér, livet begynder at udvide sig.

Og det er vigtigt, for fællesskabet er under pres. Det er blevet lettere at blive hjemme. Lettere at blive i sin egen boble, men livet vokser sjældent, når vi bliver, hvor vi er. Livet vokser, når vi tør udfordre os selv. Når vi udvider vores horisont. Forstår lidt mere. Forstår andre mennesker lidt bedre, og dermed også os selv.

200

205 Lige før sang dimissionskoret Begyndelse.

En sang om, hvor smukt det er at træde ind i fremtidens rum.

Om den første streg i en tegning.

210

Om det liv, der endnu ikke er formet.

Det er egentlig lidt paradoksalt.

215

For vi er samlet til afslutning.

Men det handler i virkeligheden om begyndelse.

Noget af det smukkeste ved Grenaa Gymnasium er, at vi er et alment gymnasium.

220

Det lyder måske ikke særlig poetisk, men det er det faktisk. For det betyder, at alle veje stadig står åbne.

Nogle af jer kommer til at arbejde med teknik.

Nogle med sundhed.

Nogle med business.

Nogle med kunst og musik.

230 Nogle med forskning.

Nogle med sprog.

Nogle med mennesker.

Og ingen af os ved endnu, hvem der ender hvor.

235

Når I mødes igen til jubilæum om 10 år, vil nogle være præcis der, hvor de troede.

Andre vil være et helt andet sted.

240

For livet har ikke en GPS.

Livet er navigation.

Man sætter en kurs.

245 Man justerer undervejs.

Man bliver klogere.

Man driver lidt væk.

Man finder hjem igen.

250 Og det er helt, som det skal være.

Martin Luther King sagde i 1967:

255 “Be a bush if you can’t be a tree. If you can’t be a highway, just be a trail. If you can’t be a sun, be a star. For it isn’t by size that you win or fail. Be the best of whatever you are.”

Det er et citat om værdighed.

260 Om at stå ved sig selv.

Om at forstå, at betydning ikke måles i status eller berømmelse. Men i karakter og i ansvar.

For noget af det vigtigste i livet er at stå for noget.

At have værdier.

270 At være et menneske, som andre kan regne med.

Og hvis nogen skulle være i tvivl om, hvad fællesskab også er, så behøver de blot at have stået ved sidelinjen til årets fodboldturnering.

275 For fællesskab handler ikke kun om at fejre sejrene. Det handler også om måden, vi opfører os på, når følelserne løber af med os.

Derfor vil jeg gerne nævne Mirza og Mathias.

280 For mens andre lod temperamentet tage over, viste de som fodbolddommere, hvad fairness betyder.

At man kan være fast uden at være hård. At man kan holde fast i reglerne uden at miste respekten for mennesker. Det er måske ikke det, der giver de største
285 overskrifter. Men det er præcis den slags karakter, et samfund bygges på.

Jeres generation kommer til at definere, hvad det vil sige at være menneske i fremtiden.

290 I kommer til at leve i en verden, hvor kunstig intelligens bliver mere og mere til stede.

AI kan hjælpe os med analyser.

295 Med beregninger.

Med administration.

Med planlægning.

Med at skrive tekster.

Med at finde mønstre i enorme mængder data.

305

Men den kan ikke tage ansvar.

Den kan ikke elske.

310

Den kan ikke sørge.

Den kan ikke håbe.

Den kan ikke mærke betydningen af et blik.

315

Af en hånd på skulderen.

Af et menneske, der bliver ved med at tro på én, når man selv er i tvivl.

320

Det menneskelige hjerte kan ikke automatiseres.

Derfor håber jeg, at I vil bruge teknologien.

Men aldrig overlade menneskeligheden til den.

325

For det er følelserne, engagementet og relationerne, der giver os energi til at handle. Mit håb for jer er derfor ikke bare, at I bliver dygtige. Det er I allerede. Mit håb er, at I bliver engagerede. At I bliver nysgerrige. At I bliver mennesker, der mærker verden – og lader verden mærke jer.

330

I dag fejrer vi afslutningen.

Men vi markerer også, at noget særligt ikke længere bliver en del af hverdagen.

335

At man ikke længere mødes ved skabene.

At man ikke længere ved præcis, hvem der sidder ved siden af én mandag morgen.

340

At mennesker, som har fyldt ens liv i tre år, pludselig får hver deres retning.

Det er prisen for at vokse.

345 Men det er også beviset på, at fællesskabet har været ægte.

På den anden side af sommerferien kommer august.

Der kommer nye elever.

350

Nye skemaer.

Nye fællesskaber.

355 Og for første gang i mange år skal I ikke tilbage hertil.

Der vil måske komme en mærkelig tomhed.

For pludselig er man ikke længere samlet hver dag.

360

Måske bliver vi alle sammen lidt splittet til atomer i det øjeblik.

Men det betyder ikke, at vi mister hinanden.

365 For noget af os rejser videre i de mennesker, vi har delt vores liv med.

I minderne.

I fortællingerne.

370

I grinene.

I erfaringerne.

375 I alt det, vi tager med os.

Og måske er det netop derfor, afslutninger kan være så smukke.

Fordi de minder os om, at noget har været værd at savne.

380

Når I nu går herfra, så læs citatet over udgangsdøren:

Navigare Necesse Est – at navigere er nødvendigt.

385

I skal nu selv sætte kursen.

Det er jeres rejse.

390

Jeres kompas.

Jeg ønsker jer god vind på jeres videre færd – og husk:

395

Det gør ikke noget, at I ikke kender vejen, så længe hjernen er styrmand, og hjertet er kompas.

Tak til jer, vores dejlige studenter, for jeres tid her på Grenaa Gymnasium.

Hermed dimitterer jeg jer som studenter fra Grenaa Gymnasium 2026.

400

Hjerteligt tillykke.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler og producent

405

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Translokations-/dimissionstale

410

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/helene-bendorff-kristensens-dimissionstale-2026>

415